Súd:	Krajský súd Nitra
Spisová značka:	26Co/12/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu:	4418207508
Dátum vydania rozhodnutia:	30. 04. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Roman Greguš
ECLI:	ECLI:SK:KSNR:2026:4418207508.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Greguša a členov senátu JUDr. Pavla Pileka a JUDr. Mareka Olekšáka, v spore žalobkyne 1/: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX C. D., žalobkyne 2/: mal. E. D. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX C. D., žalobcu 3/: F. G. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX C. D., žalobcovia 1/ až 3/ zastúpení: Mgr. Elena Szabóová, advokátka, so sídlom Komárňanská 100, 947 01 Hurbanovo, IČO: 44 285 884, žalobkyne 4/: H. I. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. L. XXX/XX, M., žalobkyne 5/: G. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXXX/XX N., XXX XX C. D., žalobcu 6/: G. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXXX/XX N., XXX XX C. D., žalobcovia 4/ až 6/ zastúpení: Advokátska kancelária BÁNOS & KOŠÚTOVÁ s. r. o., so sídlom Hlavná 979/23, 924 01 Galanta, IČO: 47 551 372, proti žalovanému: H. O. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX C. D., zastúpený: JUDr. Lívia Kňažíková, advokátka, so sídlom M.R. Štefánika 6, 945 01 Komárno, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcov 1/ až 3/ proti II., IV., VI. a X. výroku rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 9C/80/2018 – 447 zo dňa 1. decembra 2025, takto

r o z h o d o l :

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Nové Zámky č. k. 9C/80/2018 – 447 zo dňa 1. decembra 2025 m e n í v II. výroku a v X. výroku v časti týkajúcej sa žalobkyne 1/ tak, že:
Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 3.000,-- eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd žalobu žalobkyne 1/ vo zvyšnom rozsahu z a m i e t a .

II. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Nové Zámky č. k. 9C/80/2018 – 447 zo dňa 1. decembra 2025 m e n í v IV. výroku a v X. výroku v časti týkajúcej sa žalobkyne 2/ tak, že:
Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 2/ sumu 3.000,-- eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd žalobu žalobkyne 2/ vo zvyšnom rozsahu z a m i e t a .

III. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Nové Zámky č. k. 9C/80/2018 – 447 zo dňa 1. decembra 2025 m e n í v VI. výroku a v X. výroku v časti týkajúcej sa žalobcu 3/ tak, že:
Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 3/ sumu 3.000,-- eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd žalobu žalobcu 3/ vo zvyšnom rozsahu z a m i e t a .

IV. Odvolací súd žalobcom 1/ až 3/ p r i z n á v a nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Nové Zámky ako súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 9C/80/2018 – 225 zo dňa 31.07.2024 konanie v časti o zaplatenie 2.447,56 eura titulom nároku žalobcov v 1. až 3. rade na náhradu trov trestného konania zastavil (výrok I.); uložil povinnosť žalovanému voči žalobkyni v 1. rade zaplatiť jej 1.491,58 eura titulom náhrady škody s úrokom z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 913,24 eura od 24.12.2015 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 578,34 eura

od 31.05.2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.); uložil povinnosť žalovanému voči žalobkyni v 1. rade zaplatiť jej 20.000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok III.); v prevyšujúcej časti súd žalobu žalobkyne v 1. rade zamietol (výrok IV.); uložil povinnosť žalovanému voči žalobkyni v 2. rade zaplatiť jej 15.000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok V.); v prevyšujúcej časti súd žalobu žalobkyne v 2. rade zamietol (výrok VI.); uložil povinnosť žalovanému voči žalobcovi v 3. rade zaplatiť mu 15.000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok VII.); v prevyšujúcej časti súd žalobu žalobcu v 3. rade zamietol (výrok VIII.); uložil povinnosť žalovanému voči žalobkyni v 4. rade zaplatiť jej 9.000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok IX.); v prevyšujúcej časti súd žalobu žalobkyne v 4. rade zamietol (výrok X.); uložil povinnosť žalovanému voči žalobkyni v 5. rade zaplatiť jej 9.000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok XI.); v prevyšujúcej časti súd žalobu žalobkyne v 5. rade zamietol (výrok XII.); uložil povinnosť žalovanému voči žalobcovi v 6. rade zaplatiť mu 9.000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok XIII.); v prevyšujúcej časti súd žalobu žalobcu v 6. rade zamietol (výrok XIV.); žalobcom v 1. až 6. rade priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z prisúdených súm voči žalovanému, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (výrok XV.). Voči výroku IV., VI. a VIII. predmetného rozsudku podali odvolanie žalobcovia 1/ až 3/; proti výroku X., XII., a XIV. tohto rozsudku podali odvolanie žalobcovia 4/ až 6/ a proti výroku III., V., VII. podal odvolanie žalovaný. Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 26Co/70/2024 – 300 zo dňa 30.01.2025 zrušil predmetný rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch III., IV., V., VI., VII., VIII., X., XII., XIV. spolu so závislým výrokom XV. a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie a nové rozhodnutie. Súdu prvej inštancie uložil povinnosť opätovne posúdiť výšku nemajetkovej ujmy osobitne u každého zo žalobcov, pričom mal uviesť aký vplyv majú jednotlivé kritériá, ktoré aplikuje pri určení výšky nemajetkovej ujmy, respektíve uviesť svoje úvahy ako sa dopracoval k výslednej sume. Zároveň vo svojich úvahách mal súd prvej inštancie zohľadniť aj citovú väzbu k nebohému u každého zo žalobcov osobitne vo vzťahu k ich veku (v čase úmrtia nebohého) a takisto zohľadniť majetkovú sféru žalovaného. V prípade, ak by zvolil rovnaké hodnotiace kritériá a dospel by k rozdielnym výškam nemajetkovej ujmy pri určitých žalobcoch, tak mal riadne zdôvodniť svoje závery, pričom ak by dospel k rovnakému záveru o potrebe zamietnutia zvyšných nárokov žalobcov, tak svoje závery mal podrobiť riadnemu odôvodneniu. Súd prvej inštancie mal pritom vychádzať zo skutkovo podobných prípadov, teda uviesť ďalšie skutkovo podobné rozhodnutia, ktoré budú slúžiť na podporu jeho záverov o výslednej výške nemajetkovej ujmy.

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom označeným v záhlaví (ďalej len „napadnutý rozsudok“) uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 17.000 eur, titulom náhrady nemajetkovej ujmy, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.); v prevyšujúcej časti žalobu žalobkyne 1/ zamietol (výrok II.); uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobkyni 2/ sumu 12.000 eur, titulom náhrady nemajetkovej ujmy, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. (výrok III.); v prevyšujúcej časti žalobu žalobkyne 2/ zamietol (výrok IV.); uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi 3) sumu 12.000 eur, titulom náhrady nemajetkovej ujmy, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. (výrok V.); v prevyšujúcej časti žalobu žalobcu 3/ zamietol (výrok VI.); uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobkyni 4/ sumu 3.000 eur, titulom náhrady nemajetkovej ujmy, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok VII.); uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobkyni 5/ sumu 3.000 eur, titulom náhrady nemajetkovej ujmy, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok VIII.); uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi 6/ sumu 3.000 eur, titulom náhrady nemajetkovej ujmy, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok IX.); žalobcom 1/ až 6/ priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z prisúdených súm.

1.2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil primárne ustanoveniami § 11, § 13 ods. 1, 2 a 3, § 415, § 420 ods. 1, § 427 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“); § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

1.3. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie v podstate odôvodnil tým, že žalobcovia 1/ až 3/ sa žalobou doručenou Okresnému súdu Nové Zámky dňa 20.12.2018 domáhali proti žalovanému zaplatenia sumy každý po 33.000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy. Žalobkyňa 4/ podala žalobu na Okresný súd Nové Zámky dňa 20.12.2018 domáhajúc sa proti žalovanému zaplatenia 12.000 eur titulom nemajetkovej ujmy. Podobne tak žalobcovia 5/ a 6/ podali žalobu na Okresný súd Nové Zámky, ktorou sa domáhali proti žalovanému zaplatenia sumy každý po 12.000 eur titulom nemajetkovej ujmy. Všetci

žalobcovia odvodzovali svoj nárok v spojitosti s právoplatným rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky č. k. 3T/105/2016 – 1407 zo dňa 13.06.2022, ktorým trestný súd uznal žalovaného za vinného zo spáchania trestného činu (zločinu usmrtenia) podľa § 149 ods. 4 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon (ďalej len „Trestný zákon). Súd prvej inštancie v prvom rade konštatoval, že napriek okolnosti, že žalovaný vyzval UNIQA pojišťovnu a.s., na vstup do konania ako intervenienta, ktorý má záujem na výsledku sporu a UNIQA pojišťovna, a.s. na výzvu súdu zo dňa 05.01.2024, aby sa vyjadrila a písomne oznámila, či má záujem vstúpiť do konania na strane žalovaného, ako intervenienta v súlade s ustanovením § 82 CSP, UNIQA pojišťovna, a.s. písomne dňa 11.01.2024 oznámila súdu prvej inštancie, že nevstupuje do konania na strane žalovaného ako intervenient bez akéhokoľvek bližšieho zdôvodnenia. Ďalej mal súd prvej inštancie za preukázanú aktívnu a pasívnu vecnú legitimáciu. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru o naplnení všetkých predpokladov vyžadovaných Občianskym zákonníkom na vznik občianskoprávnej sankcie za nemajetkovú ujmu spôsobenú neoprávneným zásahom do osobnosti žalobcov 1/ až 6/ vzhľadom na to, že žalovaný bol právoplatne odsúdený za usmrtenie G. J. (ďalej len „nebohý“), otca žalobcov 2/ až 6/ a partnera žalobkyne 1/. Nebohý mal silný citový vzťah jednak so žalobcami 1/ až 3/, keďže s nimi žil v spoločnej domácnosti a aj so žalobcami 4/ až 6/ ako deťmi z jeho predchádzajúceho manželstva, s ktorými sa stýkal takmer každý deň. Žalovaný sa ku skutku a prečinom doznal a oľutoval ich. Žalobcom 1/ až 3/ sa ospravedlnil až na hlavnom pojednávaní v trestnom konaní a žalobcom 4/ až 6/ sa ospravedlnil až v tomto konaní, a to listom zo dňa 24.04.2024. Súd prvej inštancie dospel k záveru v narušení osobnostných práv žalobcov žalovaným chránených § 11 Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k ustáleniu výšky nemajetkovej ujmy sa súd prvej inštancie zaoberal intenzitou vzťahov medzi žalobcami a nebohým a spôsobenej ujmy u každého zo žalobcov osobitne. Súd prvej inštancie konštatoval, že pri určení konkrétnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch musia byť zohľadnené všetky okolnosti konkrétneho prípadu a toto určenie musí byť v súlade s požiadavkou spravodlivosti. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 4Tdo/1402/2015 zo dňa 12.04.2016, podľa ktorého je potrebné pri úvahách o výške náhrady nemajetkovej ujmy vychádzať z princípu proporcionality, zohľadniť najmä intenzitu vzťahu žalobcov s nebohým, ich vek, otázku komplexnej existenčnej závislosti pozostalého od usmrtenej osoby, či prípadné poskytnutie satisfakcie pozostalým, ako aj okolnosti na strane pôvodcu ujmy, a to najmä jeho postoj k prejednávanej veci, dopad udalostí do jeho duševnej sféry a mieru zavinenia. Z analýzy publikovanej JUDr. Róbertom Šorlom, PhD. z rozhodovacej praxe v Slovenskej republike mal súd prvej inštancie za to, že výška odškodnenia jednotlivých príbuzných obetí dopravných nehôd, t. j. odškodnenia nemajetkovej ujmy spôsobenej im zásahom do ich práva na súkromie a rodinný život, by nemala (okrem mimoriadnych prípadov hodných osobitného zreteľa, napr. absolútne rozvrátenie a deštrukcia rodinného života, trvalé dôsledky na zdravie znemožňujúce uplatnenie v spoločnosti, dôsledky v strate obydlia...) presahovať sumu 17.000 eur pre jednu osobu.

1.4. V prípade žalobkyne 1/ súd prvej inštancie poukázal na to, že s nebohým žila v partnerskom vzťahu, spolu zdieľali spoločnú domácnosť a vychovávali dve maloleté deti, a to žalobkyňu 2/ a žalobcu 3/, ktoré pochádzajú z ich vzťahu. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa 1/ mala v čase úmrtia nebohého XX rokov a bola na H. Q. s maloletou žalobkyňou 2/, ktorá mala v tom čase XX H. a žalobca 3/ mal XX I.. Žalobkyňa 1/ v tom čase okrem rodičovského príspevku žiadny iný príjem nemala a bola závislá od príjmu nebohého ako svojho partnera. Na nebohého partnera bola hlboko citovo naviazaná, od úmrtia nebohého nedokáže naviazať partnerský vzťah s iným mužom, s nebohým partnerom plánovali svadbu. Žalobkyňa 1/ zároveň preukázala, že v roku XXXX jej bola psychológom diagnostikovaná posttraumatická stresová diagnóza, ktorá súvisela so smrťou nebohého partnera. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa 1/ poukazovala na to, že žalovaný neprejavil voči nej a deťom žiadnu ľútosť a dobrovoľne nič nezaplatil a ani neposkytol žiadnu materiálnu pomoc. Súd prvej inštancie žalobnému návrhu žalobkyne 1/ (ktorým požadovala výšku náhrady nemajetkovej ujmy 33.000 eur) nevyhovel, pretože ho nepovažoval za spravodlivý a dostatočný s poukazom na publikovanú analýzu JUDr. Róberta Šorla, PhD. a tiež neopomenul sa vysporiadať aj so skutočnosťou, že na strane žalovaného nevystupovala poisťovňa, ktorá odmietla vstup do konania ako intervenient. Takisto zohľadnil majetkové pomery žalovaného, ktorý v podstate nevlastní žiadny nehnuteľný majetok, žiadny hnuteľný majetok vyššej hodnoty, je v zamestnaneckom pomere s hrubou mzdou mesačne XXX eur. Prihliadol aj na tú skutočnosť, že smrťou partnera žalobkyne 1/ bude iba žalobkyňa 1/ jedným z rodičov, ktorí ďalej budú zabezpečovať výchovu a finančné zázemie svojich dvoch detí, žalobcov 2/ a 3/ ako aj na skutočnosť, že na strane žalovaného došlo k dopravnej nehode, pri ktorej zomrel nebohý a ktorá dopravná nehoda nebola následkom okamžitej nepozornosti ani náhlej udalosti, ale že žalovaný viedol motorové vozidlo

v ťažkom stupni opilosti, teda v stave, v akom nemal sadnúť do auta ako vodič, ale maximálne iba ako spolujazdec a ku kolízii, teda k dopravnej nehode došlo pri dvojnásobku maximálnej povolenej rýchlosti na mieste, kde by mal vodič zachovať zvýšenú mieru opatrnosti už aj preto, že v blízkosti nehody sa nachádza obľúbené reštauračné zariadenie a tak možno predpokladať pohyb osôb aj v nočných hodinách. Okrem toho súd prvej inštancie zohľadnil aj skutočnosť a prihliadol aj pri určení výšky nemajetkovej ujmy na to, že žalovaný neprejavil ani najmenšiu snahu pomôcť žalobcom finančne, či osobne a ospravedlnil sa im až po nariadení hlavného pojednávania v trestnej veci. Žalovaný sa ku skutku priznal už v trestnom konaní, spolupracoval s OČTK, prejavil ľútosť, čo súd prvej inštancie taktiež zohľadnil, ako aj skutočnosť, že nekonal úmyselne, lebo trestný čin bol spáchaný z nedbanlivosti. Prihliadol aj na skutočnosť, že žalobkyňa 1/ smrťou partnera prišla o milovanú osobu, o budúcnosť, ktorú si spolu plánovali, o zázemie a o domov, a že túto ujmu pociťuje ako bolestivú aj preto, že sama je už sirotou, a preto potrebnú oporu u svojich rodičov nemôže nájsť. Vzhľadom na všetky tieto kritériá mal súd prvej inštancie za to, že voľnou úvahou rozhodol dostatočne správne a spravodlivo o výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v sume 17.000 eur. Výrokom II. súd preto žalobu žalobkyne 1/ v prevyšujúcej časti zamietol, keď mal za to, že navrhovaná výška náhrady nemajetkovej ujmy v sume 33.000 eur je vysoká a neprimeraná (vzhľadom k tomu, že o výške náhrady nemajetkovej ujmy súd rozhodoval aj voči žalobcom 2/ a 3/, jej deťom).

1.5. K žalobcom v 2/ a 3/ súd prvej inštancie uviedol, že zohľadnil pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy vek maloletej, ktorá v podstate ani nepoznala svojho otca, lebo mala len XX H. a nebude ho poznať v podstate celý život, lebo s ním nebude tráviť toľko času, ako žalobcovia 4/ až 6/. Ďalej zohľadnil skutočnosť, že jej partner sa venoval výchove svojich detí dennodenne. Okrem toho prihliadol na skutočnosť, že čo sa týka žalobcov 4/ až 6/, tiež detí nebohého, týmto súd priznal rozsudkom zo dňa 31.07.2024 č. k. 9C/80/2018 - 225 každému po 9.000 eur a v prevyšujúcej časti voči každému nárok zamietol, avšak rozsudok vo výrokoch, ktorými súd priznal žalobcom 4/ až 6/ sumu 9.000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy sa stal právoplatným a v tomto rozhodnutí im súd priznal každému v prevyšujúcej časti sumu 3.000 eur, a tým priznal žalobcom 4/ až 6/ každému po 12.000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy tak, ako si to uplatnili v pôvodnej žalobe. Preto súd prvej inštancie považoval za spravodlivé a správne, aby všetkým deťom nebohého priznal rovnakú výšku náhrady nemajetkovej ujmy (teda každému sumu 12.000 eur) s poukazom na to, že žalobkyňa 2/ v podstate svojho otca ani nepoznala, lebo ako XX H. si ho ťažko bude pamätať a žalobca 3/, syn mal v čase dopravnej nehody XX I. s tým, že bol intenzívne citovo na otca naviazaný a s poukazom na to, že žalobcovia 4/ až 6/ boli deti z predchádzajúceho manželstva a spolu strávili oveľa viac rokov intenzívnych a boli inak citovo závislí najmä po stránke emocionálnej, vzhľadom na prežité obdobie, chvíle, príležitosti ako žalobcovia 2/ a 3/. Toto súd prvej inštancie považoval za rozhodujúce kritérium, aby každé dieťa nebohého dostalo rovnakú výšku náhrady nemajetkovej ujmy s prihliadnutím aj na majetkové pomery žalovaného. Poukázal aj na to, že u všetkých žalobcov 2/ až 6/ ako detí nebohého, dopad do ich osobnostných práv nebol taký intenzívny ako u partnerky, žalobkyni 1/, pretože u nej a jej partnera išlo o partnerský vzťah, čo súd hodnotil iným spôsobom a iným kritériom a u žalobcov 2/ až 6/ išlo o rodičovský vzťah, a preto tam bol dopad smrti otca na deti iný. Ďalej zohľadnil aj skutočnosť, že v čase smrti nebohého, všetky jeho deti boli finančne závislé od príjmu nebohého, ale najmä žalobcovia 2/ a 3/ z dôvodu, že žalobcovia 4/ až 6/ žili s matkou v spoločnej domácnosti, ktorá bola zárobkovo činná a tam nebohý platil na základe právoplatného rozhodnutia súdu výživné. Žalobkyňa 2/ ako maloletá zastúpená matkou žiadala v žalobnom petite tiež výšku náhrady nemajetkovej ujmy v sume 33.000 eur. Túto sumu však súd prvej inštancie znížil na sumu 12.000 eur s poukazom na vyššie odôvodnenie. Žalobcovi 3/ taktiež priznal sumu 12.000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy. Aj vo vzťahu k žalobcovi 3/ zohľadnil skutočnosť, že bol dieťaťom nebohého, takisto ako aj žalobkyňa 2/ a žalobcovia 4/ až 6/ a postupoval rovnako aj u žalobcu 3/ ako u ostatných detí nebohého G. J. pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy, keď mu priznal náhradu v predmetnej výške. Zohľadnil kritérium, a to najmä jeho vek, rodičovský vzťah, jeho citovú naviazanosť na otca a traumu, ktorú prežil smrťou otca ako obrovský šok s diagnostikovaním posttraumatickej stresovej diagnózy v roku XXXX práve dôsledkom smrti otca, na čo tiež prihliadol. Rovnako prihliadol aj na tú skutočnosť, že žalobca 3/ so svojím otcom trávil XX rokov, teda už je to určitá časť z jeho života, otca si pamätá veľmi dobre vzhľadom na ich intenzívny vzťah každodenný a smrť svojho otca žalobca 3/ pociťoval ako niečo nenapraviteľné s tým, že s touto vzniknutou ujmou sa bude musieť vysporiadať celý život. Žalobca 3/ bol hmotne závislý na príjme svojho otca, keďže matka bola v čase dopravnej nehody na H. Q. so žalobkyňou 2/, teda jeho sestrou. Ďalej súd prvej inštancie zohľadnil skutočnosť, že žalobca 3/ mal so svojím otcom veľa zážitkov, na ktoré ako sám žalobca 3/ uviedol, veľa a často spomína a nikdy ich nezabudne. Zohľadnil taktiež, že nebohý ako otec brával svojho syna do školy

a po škole sa s ním učil alebo hral. Jeho smrť znášal veľmi ťažko, bolo obdobie, že ani nechodil do školy ani von, aby neprechádzal pri mieste, kde sa stala dopravná nehoda, keďže tadiaľ chodil dennodenne do školy. Po smrti otca sa mu život úplne zmenil, bol ťažký, videl ako trpí aj jeho matka. Žalobca 3/ ako maloletý zastúpený matkou žiadal v žalobnom petite tiež výšku náhrady nemajetkovej ujmy v sume 33.000 eur. Túto sumu súd znížil na sumu 12.000 eur s poukazom na vyššie odôvodnenie. Preto vo zvyšnej prevyšujúcej časti žalobu voči žalobcovi 3/ zamietol.

1.6. Výrokom VII. súd rozhodol tak, že zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobkyni 4/ sumu 3.000 eur v zostávajúcej časti titulom náhrady nemajetkovej ujmy, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Rovnako súd rozhodol aj u žalobkyni 5/ a žalobcu 6/ ako detí nebohého z predchádzajúceho manželstva. U žalobcov 4/ až 6/ rozhodoval iba o zostávajúcej časti, v ktorej zamietol žalobu rozsudkom č. k. 9C/80/2018 - 225 zo dňa 31.07.2024, kde im súd každému priznal po 9.000,- eur a v tejto časti sa rozsudok súdu prvej inštancie sa stal právoplatným dňa 16.09.2024 a z tohto dôvodu každému zo žalobcov 4/ až 6/ súd priznal titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 12.000 eur. U žalobkyni 4/ súd prvej inštancie zistil, že je dcérou nebohého pochádzajúcou z predchádzajúceho manželstva nebohého. V čase smrti otca mala žalobkyňa 4/ XX rokov, bola ešte neplnoletá a je sestrou žalobkyne 5/ a žalobcu 6/ a smrť svojho otca znášala veľmi zle, lebo s ním zažila veľmi veľa pekného a nezabudnuteľného, má množstvo spomienok, ako trávila čas s otcom a sestrou. Stratou otca prišla o možnosť prežiť život s blízkou osobou, o rodinné oslavy, sviatky, či životné míľniky, ktoré sa už nikdy neuskutočnia. Prišla o každodennú otcovskú prítomnosť, dôslednú starostlivosť, ktorá je pre zdravý emocionálny vývoj dieťaťa nenahraditeľná. V čase dopravnej nehody žalobkyňa 4/ bola študentkou, materiálne závisela od otcovskej finančnej podpory. Preto ujma, ktorú smrťou svojho otca žalobkyňa 4/ pociťuje, je ujma nielen emocionálneho charakteru, ale aj ujma, ktorá má dopad na sociálny a existenčný život žalobkyne 4/. Pre matku žalobkyne 4/ smrť otca bol veľký nápor, lebo musela oveľa viac pracovať ako dovtedy, aby uživila tri deti a seba, a preto žalobkyňa 4/ spolu so svojou sestrou, žalobkyňou 5/, brigádovali, aby zárobkom, ktorý takto získali, vedeli svojej matke finančne pomôcť. Okrem toho žalobkyňa 4/ pomáhala svojej matke aj s výchovou a starostlivosti o brata, žalobcu 6/, ktorý mal v čase dopravnej nehody otca iba X rokov. Vo vzťahu k žalobkyni 5/ súd prvej inštancie zistil, že je dcérou nebohého pochádzajúcou z predchádzajúceho manželstva nebohého a je sestrou žalobkyne 4/ a žalobcu 6/. V čase smrti otca mala XX rokov, bola maloletá. Náhla strata otca v mladom veku znamenala pre žalobkyňu 5/ psychický otras, šok, ktorého dopady znášala veľmi ťažko. Utrpenie spôsobené stratou otca najmä morálneho vzoru pociťuje dennodenne vo forme emocionálnej bolesti, úzkosti a pocitu straty bezpečia. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že aj v tomto prípade ide o spravodlivú satisfakciu, ktorá čiastočne zmierni trýznivý zásah do osobnostných práv, pričom zohľadnil dĺžku konania a predĺženú psychickú záťaž žalobcov 4/ až 6/. U žalobcu 6/ súd prvej inštancie zistil, že je synom nebohého a bratom žalobkyne 4/ a 5/ a v čase úmrtia svojho otca mal X rokov, bol maloletý, jeho vzťah s otcom bol veľmi dobrý, veľa času spolu trávili, spolu aj s novou rodinou otca. Poukázal na to, že smrť otca znášal veľmi zle a ťažko, nevychádzal z domu. Uviedol, že bol hmotne a finančne závislý na otcovi, keďže bol v čase dopravnej nehody maloletý, mal iba X rokov. S jeho výchovou matke pomáhali jeho sestry, žalobkyne 4/ a 5/. Náhla strata otca pre neho znamenala veľký psychický otras. Žalobca 6/ ťažko znášal a zle prežíval pretrvávajúce utrpenie a neistotu v súvislosti s dlhotrvajúcim vyriešením trestného konania ohľadom dopravnej nehody. Už toto predĺžené súdne konanie mu spôsobilo dodatočnú nemajetkovú ujmu - psychickú záťaž, obavy o spravodlivé uznanie nároku, narušené sústredenie sa na štúdium a každodenné povinnosti. Opakované súdne pojednávania a neustále pripomínanie tragédie mu spôsobovali trvalý stres, ktorý sa u neho prejavoval emocionálne aj telesne, problémami so spánkom, zvýšenou úzkosťou. Je možné konštatovať, že deti nebohého, teda žalobcovia 2/ až 6/ boli pripravení o jedinečný a nenahraditeľný rodinný vzťah, o citovú a osobnú oporu, o zdieľanie radostí a starostí každodenného života. Smrť ich otca im spôsobila šok, smútok, úzkosť a pocity zúfalstva, ktoré museli prekonávať samy, bez možnosti opory v osobe, ktorá bola prirodzenou súčasťou ich života. Súd prvej inštancie žalobcovi 6/ priznal rovnakú sumu ako ostatným deťom nebohého na základe rovnakých skutočností uvedených vyššie. Súd prvej inštancie na podporu k priznanej výške nemajetkovej ujmy poukázal na rozhodovaciu prax súdov, avšak za účasti poisťovne na strane žalovaného, ktorá následne plnila. Konštatoval, že prejednávaný spor je o to komplikovanejší, že na strane žalovaného poisťovňa odmietla vstup do konania a túto skutočnosť súd musel zohľadniť.

1.7. K majetkovým pomerom žalovaného súd prvej inštancie uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo súdu preukázané, že v čase dopravnej nehody v roku 2015 bol žalovaný študentom X. ročníka gymnázia, teda nebol zárobkovo činný, od 01.09.2016 do 30.06.2021 bol študentom Právnickej fakulty

UK Bratislava, od roku 2021 do 17.02.2022 pracoval na základe Dohody o pracovnej činnosti a od 17.02.2022 bol vo výkone nepodmienečného trestu odňatia slobody v dôsledku predmetnej právnej veci, ktorá je predmetom tohto konania a od 10.09.2024 bol v pracovnom pomere na základe predloženej Pracovnej zmluvy z 09.09.2024 s hrubým mesačným príjmom XXX eur mesačne ako pomocný predajca a od 09.08.2025 je opäť zamestnancom ako odborný administratívny pracovník - právny asistent v advokátskej kancelárii s hrubou mesačnou mzdou vo výške XXX eur na základe predloženej Pracovnej zmluvy zo dňa 08.08.2025 a že v súčasnosti žije v spoločnej domácnosti so svojimi rodičmi. Ďalej bolo zistené, že žalovaný nevlastní žiadny nehnuteľný majetok ani hnuteľný majetok vyššej hodnoty. Súd pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy žalobcov 1/ až 6/ zohľadnil aj túto skutočnosť, ako aj to, že prejavil ľútosť a že spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní, avšak tieto skutočnosti nemajú vplyv na vznik nemajetkovej ujmy. Ďalej súd prvej inštancie zohľadnil samotnú ľútosť žalovaného, ako aj to, že nejde o úmyselný trestný čin, ale o trestný čin z nedbanlivosti, tiež ospravedlnenie žalovaného vo vzťahu ku každému žalobcovi individuálne, teda kedy sa ospravedlnil a voči komu, ale určite zohľadnil aj skutočnosť, že žalovaný do rozhodnutia súdu prvej inštancie materiálne dobrovoľne žalobcom žiadnym spôsobom nepomohol ani neprispel, lebo to v konaní nebolo preukázané, ani to netvrdil. Okrem toho v tejto súvislosti súd poukazuje na rozsudok Okresného súdu Brezno sp. zn. 2C/61/2010-261 zo dňa 05.02.2014, ktorý v súvislosti s nemajetnosťou strany sporu uviedol, že: „Jej nepriaznivá finančná situácia nie je pre stanovenie výšky peňažnej satisfakcie rozhodujúca. Rozhodujúcou sú okolnosti, za ktorých k porušeniu osobnostných práv u žalobcov 1/ až 3/ došlo, ako aj závažnosť vzniknutej ujmy. Nebolo možné opomenúť skutočnosť, že jej neoprávneným zásahom došlo nielen k strate života, ale aj k zásahu do manželských vzťahov a zániku manželstva a k ničím nenahraditeľného zásahu do väzieb, ktoré majú deti so svojím rodičom.“ S týmto názorom sa súd prvej inštancie tiež stotožnil, okrem iného, toto rozhodnutie Okresného súdu Brezno potvrdil aj Krajský súd v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/465/2014 zo dňa 30.07.2015. Je potrebné k majetkovým pomerom žalovaného uviesť to, že ako súd prvej inštancie, tak aj odvolací súd jednoznačne konštatovali, že v prejednávanom spore došlo k neoprávnenému zásahu do súkromia žalobcov chráneného ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka, ktorého súčasťou je aj rodinný život, kedy z objektívneho pohľadu predstavuje strata jedného z členov tohto spoločenstva v plnej miere neodčiniteľnú ujmu, ktorá dopadá na ostatných členov, a preto náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 odsek 2 Občianskeho zákonníka je primeraným prostriedkom obrany proti neoprávnenému zásahu. Z tohto súd vychádzal a aj keď sú majetkové pomery žalovaného také, aké sú, jednoducho nárok žalobcov je daný a bolo potrebné o ňom rozhodnúť a priznať žalobcom náhradu nemajetkovej ujmy.

1.8. Výška súdom priznaných súm jednotlivým žalobcom podľa názoru súdu nemôže viesť ani k neprimeranému obohateniu žalobcov a nie je ani náhradou príjmu prípadne niečím iným, čo ani v danom prípade byť nemôže, pričom je primeraná pri prihliadnutí na závažnosť vzniknutej ujmy tak, ako to bolo preukázané vykonaným dokazovaním a ako je to vyššie uvedené a tiež aj vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Na základe zisteného možno konštatovať, že žalobcovia mali s nebohým G. J. výnimočne dobrý vzťah, či už partnerský, rodičovský alebo otcovský, lebo jednak žalobcovia 1/ až 3/ bývali s ním v spoločnej domácnosti, boli mu najbližší, so žalobcami 4/ až 6/ svojimi ďalšími deťmi z predchádzajúceho manželstva sa dennodenne stretávali, nežili v spoločnej domácnosti, no rovnako im pomáhal finančne, materiálne, pri učení, teda vo všetkom, pričom žalobcovia 1/ až 3/ boli finančne úplne závislí od nebohého, ktorý sa ako o nich, tak aj o spoločnú domácnosť bezpochyby riadne staral. Všetci žalobcovia spolu robili a zúčastnili sa rôznych aktivít. Žalobcovia bezpochyby opísali vo svojich výpovediach pred súdom neohraničenú lásku a pomoc, ktorú nebohý poskytoval ako svojej partnerke, tak aj svojím všetkým deťom v tom čase maloletým. Po smrti nebohého sa všetko zmenilo a žalobcovia samozrejme nemôžu s nebohým ďalej zdieľať či už rodinný alebo spoločný život. Preto súd priznal žalobcom náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri posudzovaní výšky nemajetkovej ujmy u žalobcov súd teda prihliadol na to, že zadosťučinenie musí byť primerané s prihliadnutím na závažnosť ujmy a zásahu do ich základných práv a zohľadnil okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv došlo (spáchaním trestného činu).

1.9. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP na základe pomeru úspechu. Konštatoval, že v tomto prípade ide o plnenie, ktorého výška závisí od úvahy súdu, preto nejde o procesne neúspešného žalobcu v prípade, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Z tohto dôvodu nie je možné žalobcu zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku konania na základe úvahy súdu. Žalobca má v takomto prípade právo na plnú náhradu trov konania, ale iba z prisúdenej sumy a nie zo sumy žalovanej.

2. Proti výroku II., IV. a VI. napadnutého rozsudku podali žalobcovia 1/ až 3/ (spolu ďalej aj len „žalobcovia“) v zákonnej lehote odvolanie domáhajúc sa, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil v napadnutej časti tak, že žalobe žalobcov 1/ až 3/ v celom rozsahu vyhovie a prizná im nemajetkovú ujmu v plnej výške v sume 33.000 eur. Teda nad rámec už priznaných nárokov prizná žalobkyni 1/ sumu 16.000 eur, žalobkyni 2/ sumu 21.000 eur a žalobcovi 3/ sumu 21.000 eur alebo, aby napadnuté výroky zmenil tak, že prizná žalobcom náhradu nemajetkovej ujmy po 33.000 eur. Napadnutý rozsudok považovali za nesprávny z odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f), g) a h) CSP.

2.1. Žalobcovia 1/ až 3/ vo svojom odvolaní konštatovali, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s rozhodnutiami uvedenými žalobcami. Uviedli rozhodnutia súdov rôznych inštancií, kde boli priznávané rôzne výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Boli toho názoru, že je bezpredmetné, že pri všetkých týchto rozhodnutiach vystupovala na strane žalovaných poisťovňa, čo nie je kritérium pre priznanie náhrady. Poukázali na to, že by si poisťovňa uplatňovala regresný nárok voči žalovanému. Konštatovali, že v odôvodnení absentuje záver, ako súd prvej inštancie vychádzal z porovnávaných rozhodnutí. Žalobcovia takisto poukázali na rozhodovaciu činnosť v prípade priznania náhrady nemajetkovej ujmy verejne činným osobám za zásah do ich osobnostných práv formou tlačového alebo verbálneho zásahu. Ďalej uviedli, že majetkové pomery na strane žalovaného nemajú vplyv na určenie výšky náhrady majetkovej ujmy s poukazom na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“). Súd prvej inštancie sa nevysporiadal s potencialitou príjmov žalovaného. Žalovaný konštatovali, že rozhodnutie by žalovaného malo motivovať, aby jeho ľútosť a ospravedlnenie prejavil inak ako verbálne, napríklad tým, že si nájde zamestnanie, v ktorom bude dosahovať vyšší príjem, postačujúci na splácanie záväzkov voči žalobcom, alebo na poskytnutie úveru pre jednorázové vyplatenie priznaných súm. Ďalej uviedli, že súd prvej inštancie nezohľadnil závažnosť zásahu, že žalovaný sa uviedol do stavu nespôsobilosti na vedenie vozidla, vedenie vozidla v takomto stave a dvojnásobné prekročenie rýchlosti. Žalobcovia poukázali na to, že žalovaný ani raz neformuloval návrh na dohodu o náhrade nemajetkovej ujmy. Žalobcovia poukázali na to, že analýza autora, na ktorú odkazoval súd prvej inštancie, nie je právne záväzným prameňom práva a pokiaľ ju aplikoval ako základ napadnutého rozhodnutia, dopustil sa arbitrárnosti. Nestotožnili sa s argumentáciou o rovnosti medzi deťmi nebohého s tým, že mladšie deti (žalobcovia 2/ a 3/) pociťovali závažnejšiu ujmu ako staršie deti. Žalobcovia 4/ až 6/ boli na hrane dospelosti a významnú časť rodičovskej starostlivosti už dostali. Zároveň poukázali na to, že súd bol viazaný petitom žalobcov 4/ až 6/ a nemôže znižovať výšku nemajetkovej ujmy len z dôvodu, že si ostatní žalobcovia uplatnili menej. Súd prvej inštancie neodôvodnil, prečo priznal žalobkyni 1/ nižšiu sumu než akú priznávajú súdy v porovnateľných prípadoch manželke. Suma priznaná žalobkyni 1/ sa žalobcom javila ako neprimerane nízka vzhľadom na okolnosti daného prípadu. Žalobcovia opätovne poukázali na to, že súd prvej inštancie sa nevyrovnal s návrhom žalobcov, aby výšku nemajetkovej ujmy zasadil do kontextu náhrad, ktoré sú priznávané za verbálne delikty s poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/163/2019 a sp. zn. 3Cdo/5/2022. Takisto konštatovali, že absentuje porovnanie s náhradami, ktoré štát poskytol popri plneniach zamestnávateľa a Sociálnej poisťovne pozostalým po obetiach hromadných nehôd. Žalobcovia uviedli novoty v konaní, ktoré predstavujú skutočnosť, že žalovaný je aktívnym hráčom prvoligového hádzanárskeho klubu B. R., čo mali zistiť z internetovej stránky. Uviedli, že je notorietu, že hráči dostávajú odmenu za športovú činnosť, pričom žalovaný takúto odmenu v dokladovaní príjmov neuviedol. V tejto súvislosti navrhli, aby odvolací súd vykonal podľa ust. § 384 ods. 3 CSP dôkaz dožiadaním hádzanárskeho klubu B. S. R., B. XX, R. XXX XX, S. I., O.: XX XXX XXX na výšku odmien v peňažnej aj naturálnej forme pre žalovaného za rok 2025, a po vykonaní dokazovania vyhodnotil tento dôkaz v kontexte so všetkými ostatnými dôkazmi, pričom poukázali, že tieto údaje nie sú verejne dostupné.

3. Krajský súd v Nitre ako odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolania boli podané oprávnenými osobami v zákonom stanovenej lehote (§ 362 CSP), a že spĺňajú náležitosti podľa ust. § 365 a nasledujúce CSP, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolaní (§ 379 a § 380 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru o čiastočnej dôvodnosti odvolania žalobcov 1/ až 3/.

4. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

5. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

6. Podľa § 13 ods. 2, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

7. Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

8. Odvolací súd v prejednávanej veci dospejúc k záveru o potrebe zmeny napadnutého rozsudku (v napadnutej časti), in medias res konštatuje nasledovné dôvody:
9. V prejednávanej veci nebol sporný samotný nárok žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy, pri ktorom súd prvej inštancie dospel k správnemu záveru, na ktorý poukázal odvolací súd vo svojom prechádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí. V danom prípade tak došlo k neoprávnenému zásahu do súkromia žalobcov chráneného ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka, ktorého súčasťou je aj rodinný život, kedy z objektívneho pohľadu predstavuje strata jedného z členov tohto spoločenstva v plnej miere neodčiniteľnú ujmu, ktorá dopadá na ostatných členov, a preto náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka je primeraným prostriedkom ochrany proti neoprávnenému zásahu. V konaní však ostala sporná samotná výška predmetnej nemajetkovej ujmy. V prípade určovania tejto výšky sa jedná o zložitý proces, pri ktorom je potrebné zohľadniť viaceré skutočnosti predstavujúce osobitosti daného prípadu, ako aj rozhodovaciu činnosť súdov v skutkovo čo najpodobnejších veciach na zachovanie princípu právnej istoty s poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) sp. zn. III. ÚS 288/2017 zo dňa 05.12.2017, podľa ktorého „Pri určovaní sumy nemajetkovej ujmy musia všeobecné súdy zároveň zohľadňovať svoju vlastnú rozhodovaciu činnosť, a teda v súlade s princípom rovnosti rozhodovať v porovnateľných veciach rovnako a v ich judikatúre by tak mal existovať vzťah priamej úmernosti medzi závažnosťou ujmy a výškou priznanej náhrady.“. Predmetné ustanovenie nelimituje súd pri priznaní rozsahu náhrady nemajetkovej ujmy. Posúdenie okolností ponecháva na úvahu súdu, ktorá však nesmie byť bezbrehá, ale musí spočívať na logických a legitímnych faktoch. Mantinely, v rámci ktorých by sa mala pohybovať takáto úvaha súdu, musia byť určitým spôsobom dané, pričom táto ich danosť je závislá od individuality každého prípadu a zároveň musí byť podmienená dôvodmi, na ktorých sa priznanie zakladá (viď uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 267/08 zo dňa 03.09.2008).

10. Odvolací súd opätovne príkladmo uvádza potenciálne porovnateľné rozhodnutia, ktoré pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy zohľadnil: rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 13C/175/2011 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/170/2019 súd priznal náhradu nemajetkovej ujmy manželke vo výške 10.500 eur a maloletému dieťaťu vo výške 14.000 eur v súvislosti so smrťou pri dopravnej nehode; rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 28C/22/2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/6/2021 súd priznal náhradu nemajetkovej ujmy manželke (žili spolu 17 rokov) vo výške 30.000 eur a 3 maloletým deťom vo výške 20.000 eur v súvislosti so smrťou pri dopravnej nehode (žalovaným bola poisťovňa, preto sú sumy vyššie, avšak stále porovnateľné); rozsudkom (bývalého) Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 16C/53/2019 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/38/2021 súd priznal výšku nemajetkovej ujmy manželke vo výške 20.000 eur a 2 maloletým deťom vo výške 20.000 eur v súvislosti so smrťou pri dopravnej nehode (žalovaným je poisťovňa, poškodený zomrel v dôsledku utopenia ako následku dopravnej nehody); rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 10C/85/2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co/31/2020 súd priznal náhradu nemajetkovej ujmy manželke vo výške 17.000 eur, plnoletému dieťaťu vo výške 12.000 eur a maloletému dieťaťu vo výške 15.000 eur v súvislosti so smrťou pri dopravnej nehode; rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 21C/279/2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/299/2018 súd priznal náhradu nemajetkovej ujmy manželke v sume 15.000 eur a plnoletým deťom vo výške 12.000 eur a vo výške 13.000 eur v súvislosti so smrťou pri dopravnej nehode; rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 18C/286/2016 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/273/2018 súd priznal náhradu nemajetkovej ujmy manželke vo výške 20.000 eur a plnoletým deťom 15.000 eur v súvislosti so smrťou pri dopravnej nehode; rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co/83/2012 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/18/2016, ktorým bola za usmrtenie manžela

žalobkyne v 1. rade a otca žalobcov 2. a 3. rade zomrelého na následky ťažkých zranení pri dopravnej nehode, právoplatne priznaná peňažná náhrada vo výške 3 x 23.000 eur. Z predmetných rozhodnutí je zrejmé, že jednotlivé čiastky sa pohybujú od 12.000 eur do 30.000 eur, pričom vyššie sumy boli priznávané manželke/partnerke zosnulého a nižšie deťom. Vyššie sumy boli priznávané v situácii, kedy na strane žalovaného vystupovala poisťovňa, ktorú možno charakterizovať, ako právnickú osobu, respektíve subjekt disponujúci s vyšším kapitálom. Síce si následne poisťovňa môže uplatniť regres voči škodcovi, avšak súd stále rozhoduje o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo vzťahu k právnickej osobe, bez ohľadu ďalšieho možného domáhania sa nárokov voči škodcovi. Odvolací súd si je vedomý, že v rozhodovacej praxi bývajú v sporoch vedených voči poisťovniam priznávané spravidla vyššie sumy peňažnej satisfakcie, avšak túto okolnosť nevníma ako samostatné kritérium určovania výšky náhrady nemajetkovej ujmy, ale len ako pozorovateľný aspekt rozhodovacej praxe, ktorý je potrebné pri komparácii jednotlivých prípadov reflektovať s náležitou opatrnosťou. Táto skutočnosť tak predstavuje doplnkovú okolnosť, ktorú je potrebné zvážiť pri komparácii skutkovo porovnateľných prípadov.

11. V ďalšom odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie nemal dávať na rovnakú úroveň žalobcov 2/ a 3/ so žalobcami 4/ a 6/, pretože ako odvolací súd uviedol vo svojom pôvodnom rozhodnutí, súd je viazaný petitom návrhu. Vzhľadom na to, že výška nemajetkovej ujmy mohla byť posúdená vo vyššej hodnote, nemožno ju znížiť len za situácie limitácie petitom vo vzťahu k iným žalobcom. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/182/2022 zo dňa 27.11.2023, podľa ktorého: V tejto súvislosti dovolací súd nad rámec uvedeného (obiter dictum) považuje za potrebné doplniť, že osobnosť každej fyzickej osoby je široko, mnohovrstevne a rozmanito vnútorne rozčlenená, v dôsledku čoho aj vzťahy, ktoré vznikajú medzi ňou a jej rodinnými príslušníkmi sú vysoko individuálne a neopakovateľné. Je potom nespochybniteľné, že násilné pretrhnutie rodinných väzieb pôsobí individuálne a rozmanito, u každej fyzickej osoby inak, lebo každý človek, sama jeho podstata, jeho emócie, vzťahy k iným, sú veľmi individuálne. Ľudia nevnímajú vždy rovnako okolnosti vonkajšieho sveta a aj ich vzťahy s inými vykazujú znaky osobitosti, neopakovateľnosti a jedinečnosti (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. júna 2016 sp. zn. 3Cdo/18/2016).“. Odvolací súd, tak ako uviedol vo svojom prechádzajúcom rozhodnutí zastáva názor, že vek poškodených plní dôležitú úlohu. Pri veľmi malých deťoch je potrebné rozlišovať medzi samotnou nenahraditeľnosťou straty rodiča a intenzitou už reálne prežitej a vedome vytvorenej osobnej väzby ku dňu zásahu. Je teda neporovnateľná situácia vo vzťahu k žalobkyni 2/ a žalobcovi 3/ voči starším súrodencom, keďže v čase smrti nebohého mala žalobkyňa 2/ len XX H. a žalobca 3/ mal XX rokov. Hoci individualizačné kritériá odôvodňovali určitú diferenciáciu medzi žalobkyňou 2/ a žalobcom 3/, odvolací súd po zvážení dlhodobých dôsledkov straty rodiča v ranom veku a potreby zachovania primeranej rovnosti medzi súrodencami nepovažoval za primerané priznať žalobkyni 2/ nižšiu náhradu v porovnaní so žalobcom 3/. Odvolací súd nezľahčuje dlhodobý dopad straty rodiča v útlom veku, avšak pri určovaní intenzity existujúceho citového puta ku dňu zásahu nemožno abstrahovať od objektívnej miery prežitej osobnej väzby. Takúto situáciu možno pripísať aj žalobkyni 1/, ktorá bola partnerkou nebohého, u ktorej je namieste pravdepodobný predpoklad o bližšom osobnom vzťahu k nebohému, pričom aj z porovnateľných rozhodnutí uvádzaných odvolacím súdom uvedených vyššie (odsek 10.) vyplýva, že súdy priznávali manželke vyššiu výšku náhrady nemajetkovej ujmy, ako deťom. Zároveň z týchto rozhodnutí vyplýva, že partnerka mala vždy nižšiu sumu než požaduje žalobkyňa 1/. Odvolací súd na tomto mieste napríklad poukazuje na rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 28C/22/2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/6/2021, kde súd priznal náhradu nemajetkovej ujmy manželke vo výške 30.000 eur a 3 maloletým deťom vo výške 20.000 eur v súvislosti so smrťou pri dopravnej nehode, pričom manželka žila spolu so zomrelým manželom 17 rokov. V tomto prípade, ako žalovaný subjekt vystupuje poisťovňa, ide o menší počet poškodených osôb a dlhší časový úsek spolužitia manželov, čím je dôvodný predpoklad o hlbšom emocionálnom vzťahu než bol v prejednávanej veci medzi žalobkyňou 1/ a nebohým. Z tohto dôvodu odvolací súd priznal žalobkyni 1/ najvyššiu výšku náhrady nemajetkovej ujmy. Odvolací súd pri určení konkrétnych súm vychádzal zo skutkových zistení a individualizačných kritérií podrobne rozvedených súdom prvej inštancie, s ktorými sa stotožnil, pričom po zohľadnení rozhodovacej praxe súdov v skutkovo obdobných veciach dospel k záveru, že primeranej povahe zásahu v prejednávanej veci zodpovedá vyššia satisfakcia, než akú priznal súd prvej inštancie, avšak nie v rozsahu požadovanom žalobcami. Odvolací súd zároveň prihliadol aj na časový odstup porovnateľných rozhodnutí a s tým súvisiaci vývoj inflácie. Mechanické preberanie nominálnych súm priznávaných v starších rozhodnutiach by totiž mohlo viesť k oslabeniu satisfakčnej funkcie náhrady nemajetkovej ujmy. Inflácia však nepredstavovala samostatné kritérium určovania výšky náhrady nemajetkovej ujmy, ale len korekčný faktor pri zachovaní materiálnej porovnateľnosti so skoršou

rozhodovacou praxou. Odvolací súd preto priznané sumy žalobcom 1/ až 3/ určil tak, aby na jednej strane reflektovali mimoriadnu závažnosť zásahu spočívajúceho v strate blízkej osoby a individuálnu intenzitu dopadu na jednotlivých žalobcov. Zároveň však dbal na to, aby jednotlivé sumy zostali v materiálne porovnateľnom rámci rozhodovacej praxe v obdobných veciach. Priznané sumy zodpovedajú vyššiemu pásmu náhrad priznávaných v skutkovo obdobných prípadoch uvedených vyššie (odsek 10.), avšak odvolací súd nevzhliadol okolnosti odôvodňujúce priznanie satisfakcie v rozsahu požadovanom žalobcami, najmä s prihliadnutím na individuálne okolnosti veci, charakter vzťahov medzi poškodenými a nebohým, ako aj na proporcionalitu celkového rozsahu satisfakcie voči jedinému škodcovi.

12. Síce žalobcovia poukazovali na to, že majetkové pomery nemajú vplyv na určenie výšky nemajetkovej ujmy, avšak odvolací konštatuje, že majetkové pomery subjektu, ktorý bude zaviazaný plniť, sú dôležité z hľadiska posúdenia schopnosti uhradenia súdom priznanej sumy, tak aby bolo možné naplniť účel satisfakcie inštitútu nemajetkovej ujmy. Nejedná sa tak o rozhodujúce skutočnosti pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy, ale doplnkové okolnosti pri hľadaní primeranej a proporcionálnej satisfakcie. Súd prvej inštancie zároveň nekonštatoval, že táto skutočnosť bola tou najrelevantnejšou skutočnosťou zakladajúcou dôvodnosť zníženia žalobcami požadovaných súm náhrady nemajetkovej ujmy. Pri určení výšky peňažnej satisfakcie nemožno abstrahovať ani od toho, že v prejednávanej veci vystupuje na strane poškodených šesť samostatných subjektov, ktorým vznikol individuálny nárok voči jedinému škodcovi ako fyzickej osobe. Hoci je potrebné každý nárok posudzovať samostatne, odvolací súd považoval za potrebné prihliadnuť aj na proporcionalitu celkového rozsahu peňažnej satisfakcie, aby výsledná suma nestratila charakter primeranej satisfakcie a nepôsobila vo vzťahu k povinnému subjektu likvidačne. Celková priznaná suma všetkým žalobcom (spolu so sumami priznanými v tomto rozhodnutí) činí cca 90.000 eur. Tak ako zistil súd prvej inštancie žalovaný nevlastní žiadny hnuteľný ani nehnuteľný majetok, nemá vysoký mesačný príjem, pričom je irelevantné, či býva u rodičov, keďže táto skutočnosť sama osebe nezakladá taký nárast v schopnosti uhradenia nároku požadovaného žalobcami 1/ až 3/, ktorý by bol relevantný. Žiadna finančná náhrada nemôže svojou povahou nahradiť stratený ľudský život, sociálne vzťahy, ktoré zanikli medzi členmi rodiny. Na dôvažok odvolací súd zdôrazňuje, že majetkové pomery povinného subjektu nemožno považovať za určujúce kritérium pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy, keďže rozhodujúcou zostáva intenzita zásahu do osobnostných práv poškodených. Odvolací súd na ne prihliadol len subsidiárne v rámci úvahy o proporcionalite priznanej satisfakcie, a to najmä vo vzťahu k celkovému rozsahu kumulovaných nárokov voči jednému škodcovi. Zároveň odvolací súd dodáva, že nepovažoval za dôvodnú argumentáciu žalobcov, podľa ktorej by priznaná výška náhrady mala žalovaného motivovať k zmene pracovného uplatnenia alebo k dosahovaniu vyšších príjmov. Výber povolania a pracovného uplatnenia patrí medzi práva chránené čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) a nemožno z neho vyvodzovať kritérium pre určenie výšky nemajetkovej ujmy.

13. Odvolací súd rešpektujúc názory vyslovené Najvyšším súdom SR (sp. zn. 3Cdo/163/2019 a sp zn. 3Cdo/5/2022), na ktoré poukázali žalobcovia v 1/ až 3/ spolu s rozdielnou výškou priznanej nemajetkovej ujmy pri menej závažných zásahoch do osobnostných práv. Hierarchia osobnostných práv by sa v každom prípade pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy mala zohľadniť v tom zmysle, že zásah do zdravia a života jednotlivcov je ten najvážnejší zásah do osobnostných práv aj vo vzťahu k sekundárnym obetiam v podobe citovej ujmy. Avšak odvolací súd konštatuje, že je potrebné každý prípad posudzovať osobitne, pretože v každom je potrebné zohľadniť individuálne osobitosti, a preto nie je možné vychádzať z prípadov, založených na iných skutkovo odlišných okolnostiach (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn.7Cdo/29/2021 zo dňa 31.01.2023). Súd by mal však pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy vychádzať z individuálnych okolností každého prípadu a s poukazom na skutkovo čo najpodobnejšie prípady, v ktorých predmetná výška nemajetkovej ujmy bola priznávaná. Môže však podľa názoru odvolacieho súdu vychádzať aj z prípadov, keď na strane žalovaného vystupuje poisťovňa s tým, že v takých prípadoch predpokladá vyššiu sumu nemajetkovej ujmy než sám bude priznávať, keďže v prípade poisťovne je predpoklad vyššej majetkovej sféry než u fyzickej osoby. To isté platí aj v prípadoch obetí hromadných nehôd, kedy štát poskytoval náhrady popri plneniach zamestnávateľa a Sociálnej poisťovne, na ktoré poukazovali žalobcovia. Nie je možné porovnávať štát s fyzickou osobou. Tieto prípady sú skutkovo neporovnateľné podľa názoru odvolacieho súdu, a preto nemôžu mať vplyv na určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v prejednávanej veci. Z príkladov rozhodovacej činnosti súdov uvedených odvolacím súdom vyplývajú v skutkovo porovnateľných situáciách oveľa nižšie sumy náhrady nemajetkovej ujmy než v prípadoch náhrady vyplatenej štátom pri hromadných dopravných nehodách, kedy tieto náhrady vyplácal štát nie fyzická osoba. Odvolací súd subsidiárne dodáva, že v otázke či

ide o úmyselný trestný čin alebo trestný čin z nedbanlivosti už zaujal stanovisko vo svojom pôvodnom rozhodnutí bez toho, aby ho na tomto mieste opakoval.

14. Odvolací súd záverom tejto časti zdôrazňuje, že právne závery odvolacieho súdu vyjadrené v predchádzajúcej časti odôvodnenia tohto rozsudku, v dôsledku ktorých zmenil v časti odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, aplikoval podľa § 383 CSP na skutkový stav tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Odvolací súd tak prebral na už uvedenom právnom základe v celom rozsahu skutkový stav v prejednávanej veci tak, ako ho ustálil súd prvej inštancie, a ktorý je zrejmý z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku. Odvolací súd žiadnym spôsobom nemenil tento skutkový stav a zo všetkých súdom prvej inštancie ustálených skutkových zistení vychádzal. Teda, odvolací súd zdôrazňuje, že toto jeho rozhodnutie nie je založené na tom, že by inak posúdil rozhodujúce skutkové zistenia (napr. o vzájomných vzťahoch medzi zomretou osobou a odvolateľmi, o intenzite tohto vzťahu, a pod.). Z právnych dôvodov už uvedených ale dospel k záveru, že v prípade správnej interpretácie a aplikácie už súdom prvej inštancie aplikovaných právnych noriem na ním ustálený skutkový stav mal tento dôjsť k záveru o priznaní takých náhrad nemajetkových újm, ktoré zodpovedajú už právoplatne priznaným náhradám nemajetkových újm súdom prvej inštancie (v ktorej časti žalobcovia 1/ až 3/ odvolanie nepodali) navýšeným o sumy, ktoré priznal odvolateľom v dôsledku odvolania odvolací súd. Z týchto dôvodov odvolací súd nebol povinný podľa § 383 CSP nariadiť odvolacie pojednávanie.

15. Zároveň odvolací súd konštatuje, že v danom prípade nejde o tzv. prekvapivé rozhodnutie, o ktoré by išlo iba ak by odvolací súd založil rozhodnutie na iných právnych záveroch, proti ktorým strana konania nemala možnosť sa vyjadrovať a právne argumentovať. V tomto konaní je však zvýšenie finančného zadosťučinenia výlučne dôsledkom priamej právnej odvolacej námietky odvolateľov. Žalovaný tak mal objektívnu možnosť sa k tomuto odvolaniu a k otázke primeranosti výšky zadosťučinenia vyjadriť. Aj právo žalovaného na spravodlivý proces tak bolo aj v odvolacom konaní v plnom rozsahu zachované.

16. Čo sa týka návrhu odvolateľov na vykonanie dôkazu uvedeného v odvolaní (odsek 2.1. odôvodnenia – návrh na zistenie výšky odmeny žalovaného z vykonávanej športovej činnosti), odvolací súd uvádza, že odvolatelia nepreukázali splnenie podmienok stanovených v § 366 CSP na uplatnenie tohto nového prostriedku procesného útoku (§ 149 CSP) v odvolaní. Z odvolania je celkom zrejmé, že predmetný prostriedok procesného útoku sa netýka skutočností vymedzených v § 366 písm. a) až c) CSP. Daný návrh na vykonanie dokazovania by tak mohli odvolatelia v odvolaní s riadnymi procesnoprávnymi následkami uplatniť len v prípade, ak by ich bez svojej viny nemohli uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 písm. d/ CSP). Bremeno tvrdenia i bremeno dôkazné ohľadom toho, že daný prostriedok procesného útoku nemohli uplatniť bez svojej viny v konaní pred súdom prvej inštancie tak bolo na nich, keďže z neho vyvodzovali pre seba priaznivé procesnoprávne následky. Odvolatelia poukazujú v odvolaní na to, že skutočnosť, že žalovaný je aktívnym hráčom hádzanárskeho klubu, je zrejmá z videa na L. stránke klubu zo septembra 2025. Súd prvej inštancie vyhlásil dokazovanie za skončené až na pojednávaní konanom dňa 01.12.2025, teda po tom, čo malo byť zverejnené predmetné video, na ktoré odvolatelia poukazujú v odvolaní. Odvolatelia neuniesli ani bremeno tvrdenia a ani bremeno dôkazné ohľadom splnenia podmienok na uplatnenie predmetného prostriedku procesného útoku až v odvolaní, keď netvrdili a o to viac nepreukázali, prečo daný návrh na vykonanie dokazovania neuplatnili už pred skončením dokazovania súdom prvej inštancie. Osobitne netvrdili v odvolaní, že by sa o danej skutočnosti, ktorou odôvodňujú navrhovaný dôkaz, dozvedeli až po vyhlásení dokazovania za skončené na súde prvej inštancie.

17. Na záver ako obiter dictum odvolací súd konštatuje, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu vrátane ich dôvodov a námietok, pričom je tento názor rešpektovaný rozhodovacou činnosťou Ústavného súdu SR (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010). Takisto ani do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (respektíve práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) nepatrí právo sporovej strany na rozhodnutie v súlade s jej právnym názorom (m. m. II. ÚS 218/02, I. ÚS 3/97), ani právo dožadovať sa toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktoré sporová strana predkladá (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 284/08). Odvolací súd teda nie je viazaný právnym názorom strán sporu a nerozhoduje na základe nespokojnosti strany s výsledkom konania. Odvolací súd ďalej konštatuje, že je potrebné mať na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o

odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

18. Na základe vyššie uvedených skutočností odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia.

19. Vzhľadom na zmenu odvolaním napadnutého rozsudku v napadnutej časti (v dôsledku ktorej už neobstojí vo vzťahu k odvolateľom závislý výrok o náhrade trov konania - § 379 písm. a/ CSP), rozhodoval odvolací súd podľa § 396 ods. 2 CSP vo vzťahu k odvolateľom o nároku na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania. Odvolací súd rozhodol, že žalobcom 1/ až 3/ (ako odvolateľom) priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keďže do práva odvolateľov, za porušenie ktorého si uplatnili náhradu nemajetkovej ujmy, bolo zasiahnuté. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania vo veci uplatnenia nároku titulom zásahu do osobnostných práv je žalobca považovaný za plne úspešného bez ohľadu na konkrétnu priznanú výšku satisfakcie (napr. uznesenie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 233/2022 z 24.05.2022). O jej výške rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia súd prvej inštancie, obsadený vyšším súdnym úradníkom, samostatným uznesením. V rovine obiter dictum odvolací súd dopĺňa, že pri rozhodovaní o výške náhrady trov konania je povinnosťou súdu zohľadniť, že odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania v rozsahu 100 % v tej časti, v ktorej boli odvolatelia čo do zo základu vo veci samej úspešní (a teda žalobkyňa 1/ bola v spore úspešná čo do výšky 20.000,- eur, žalobkyňa 2/ čo do výšky 15.000,- eur a žalobca 3/ čo do výšky 15.000,- eur) (obdobne napr. body 35. a 37. odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7Co/13/2023 z 30.10.2024).

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 - § 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť byť zastúpený advokátom neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ak je dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.